Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې:

کتاب نوم : یوه ځولۍ د ګلابونو

راټولونکی : الفت جانان

ډیزاین : الفت جانان

بیا کتنه : شرافت نیازی

کمپوز: الفت جانان

پښتۍ ډیزاین: سیلاب نیازی

کال: ۱۴۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل ګران پلار جان او خوږې مور جانــې ته

چــې زمــا پــه خــوښــي کې خپله خوښــي ويني

پــه مــينــه ډالۍ کـوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ځولۍ د ګلابونو باند څو خبرې

اوس زمونږ د هیواد د ادبیاتو په نړۍ کې د ادب ځواني غوټې غوړېږي او د شعر چینې خوټېږي، چې دا کار زموږ له هیلو ډکو زړونو ته خوښي وربښي، د (یوه ځولۍ د ګلابونو) په نوم د شعرونو دغه جونګ چې ستاسو په لاس کې دی. د تنکیو سرو غونچو د خندا یوه څپه ده، چې په غوړېدو به یې زمونږ امیدونه تازه اوتنده به مو پرې ماته شي.

د نوي او زاړه ادب ترمنځه د نږدیوالي غټه وسیله او رابطه هم دا ده چې د ځوانو شاعرانو تازه اشعار د چاپ ډګر ته راووځي، په دې لړ کې غواړو چې د الفت (جانان) له خوا راټوله شوي شعرونه د قدر وړ بولم.

په دغه مجموعه کې تر ډېره هڅه شوې ده، چې د هغو کسانو شعرونه راټول شوي چې تر اوسه پورې زمونږ په مطبوعاتو کې چاپ او نشر یې لږ چانس موندلی دی.

د دې لپاره چې زمونږ ځوان شاعران او ادیبان د بیګانه پدیدو ښکار نه شي او د هغوی له پیروۍ څخه ځان وژغوري نو باید د سبا په هیله د خپل شعر په بڼ کې دې بې مېوې نیالګي کېنوي او باید د هغه چا په شان هم نه شي چې د اوبو په ډکه ویاله کې د تېرېدلو لپاره یوازې څو لوټې وغورځوي او یو ځلې پرې تېر شي خو د دویم ځل لپاره نه د ده په درد وخوري او نه هم د نورو لارویانو!

په هر حال مهمه خبره دا ده چې د الفت (جانان) دغه کار د ستاینې وړ بولم او د نېکو هڅو پلوي یې کوم.

په درنښت

شرافت نیازی

۱۴۰۲/۳/۲۰

لغمان، افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جانان څو کرښې

(یوه ځولۍ د ګلابونو) د جانان د شعرونو هغه ټولګه ده چې د شعر له ګلبڼ څخه یې د بیلابیلو شاعرانو غزلونه راټول کړي دي دغه شعرونه چې تاسي یې په دې ټولګه کې لولئ ښایسته په زړه پوري او نوي دي ټاکنه یې غوره ده په لوستلو به یې پښیمان نشی.

هغه څه چې زه یې باید ووایم.

جانان که له عمره کوچنی دی خو زه په کې داسې لوی خویونه او ستر صفتونه وینم چې په ډېرو لویانو کې نشته د اوچت فکر خاوند دی د فکر زاویه یې لکه سمندر ډېره پراخه ده

ما چې د ده دغه راټولونه ولیدله په دې پوه شوم چې د ده راټلونکی بریالی دی د جانان جرات ته مې هیله پیدا شوه چې په دې سختو شرایطو کې او په دومره کم عمر دغه راټولونه کمپوز دیزاین په خپله کول یو ډول بیل لیاقت دی جانان به د علم په ګلبڼ کې لا نور هم لکه ګلاب وغوړیږي او خوشبوي به یې تر نورو وګړو ورسیږي.

د ژوند په ټولو چارو کې د الله (ج) له درباره څخه ورته د اوږد عمر او د لا ډېرو بریاوو غوښتونکی یم.

په درنښت

سیلاب نیازی

۱۴۰۲/۴/۱

لغمان،افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

غزل په پښتو ادب کې يو خورا او په زړه پورې ادبي ژانر دی د کميت په لحاظ کوچنی وي خو ارزښت او اهميت په کې زيات وي غزل د پيغام رسونې لپاره تر ټولو ښه ژانر دی.

غزل په اوس وخت کې زياد شمېر مينوال لري لامل يې هم شايد د دغه ژانر په زړه پورې والی وي.

له ډېر وخت راهيسې مې په ډېر ذوق سره د بيلابيلو شاعرانو شعرونه لوستل همدې زوق او مينې دې ته اړ کړم ترڅو د خپلې ادبي تندې د لا خړوبولو په خاطر چې له دغه فورم سره مې لرله د خپل هېواد د ځوانو شاعرانو بيلابيل په زړه پوري غزلونه مې انتخاب او راټول کړل او يو کتاب ګوتی مې ترې جوړ کړه تر څو د غزل د مينوالو مخ ته هم يو څه کېدم چې له لوستلو يې برخمن شي.

هېره دې نه وي دا زما د هيلو ډکه يوه هيله هم وه چې زه دې دومره شم چې په کم عمر داسې څه راټول کړم او د کتاب بڼه ولري دا دی خدای(ج) زما دغه ارمان هم تر سره کړ.

ځانګړې مننه له خپل ګران پلارجان او خوږې مورجانې دوې ته به دا کمه وي زه که هر څومره توري او ادبيات راټول کړم له دوې پرې مننه وکړم او حق يې ادا شي همدغو راته د ژوند کولو طريقه زده کړه د لومړي ځل لپاره يې قلم او کتاب لاس کې راکړه او خپلو زده کړو ته يې وهڅولم د ژوند په ټولو چارو کې راسره اوږه پر اوږه تللي او هيڅ يوې ستونزې ته يې يوازې نه يم پريخی نړۍ نړۍ مننه ترې کوم.

ځانګړې مننه له شرافت نيازي څخه چې د دغه کتاب بيا کتنه يې راته په ډېرې مينې وکړه

د دې کتاب د پوښتۍ له جوړونکي خپل ګران ملګري ورور سيلاب نيازي څخه چې په مرستو او مشورو يې دغه کتاب (يوه ځولۍ د ګلابونو) تر تاسو در رسيږي ترې يوه نړۍ مننه کوم.

نور مو تر منځ نه خنډ کېږم دا تاسي او دا هم (يوه ځولۍ د ګلابونو)

الفت جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رو رو مې وڅوډېده زړه لکه غنم درپسې
بېرته راستون شه ليونيه کنه مرم درپسې

چې به خفه شومه او لږ به راياده شولې
څه ليونتوب و تر کابله به راتلم درپسې

خوارږه غږونه خو د اوس هم په واټساپ کې ساتم
بار بار يې اورمه بار بار ځان ځوروم درپسې

باور دې وشه چې د کله په کوڅه تېرېږم
دشپې ناروغه شمه وينې تويوم درپسې

چې ځې خو ځه کنه فطرته راته ولې ګورې
نه درته غږ کوم او نه اوبه شيندم درپسې

<u>ادريس فطرت</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دوو سترګو په تاوان به درته وغږېږم
تصوير مې څه کوې په ځان به درته وغږېږم
څنګه يې چېرته يې لاليه زندګي څنګه ده
پوښتنې مه کوه چې وران به درته وغږېږم
ناست انانسره زما شعر واوره لامل څه کوې
سلګۍ سلګۍ ارمان به درته وغږېږم
ته صبر زه له مستو بنګو ببرته زر راځمه
په فرايضو او ايمان به درته وغږېږم
زما قمره له ما لرې يې که وخت راغی نو
په موسيقۍ او يا قربان به درته وغږېږم

شاهد قمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرې تــړل شـوی وم اوجود کې به مې اور پېدا شو
ما چې به زور کړ په زنځیر کې به هم زور پېدا شو
چـــې وو تــقــوا کــې یــې لـقــب د فـریـښتې ګټلی
یاره د داسې سرې جیب کـې دې انـځـور پېدا شو
ستـا پـه یــوه نـظـر لـیـدو دومـره خوشحال شومه
ته وا د دولسو بې وروره خویـنـدو ورور پېدا شو
یـــاره را دیــخــوا هـغـې ورځې نـه چې ته پېدا شوې
د محبت مرض وبـا شـو کــور پـــه کــور پـېـدا شو
بــخــتـیـاره غم هم د ګـیـاه غـونــدې خـاصیت لرلو
مـا چـې د زړه لــه څـمــکــې وریبه بیا نور پېدا شو

بختیار نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــد یــې مــه ګــڼه ولا د زړه لـه درده راغلــه
زمــا پــه خــولــه درتـه ښېرا د زړه له درده راغله

بـلا دې واخلــمــه حــېــرانــه راتــه ولــې ګورې
په ماتو شونډو مې مــســکاه د زړه له درده راغله

زما غزل کې د هــنـــر رنــګــونــه مــه لــټــوئ
یوه څپه وه چې پــه مــا د زړه لـــه درده راغــلــه

زه خو یوازې یــم د چــا پــه زنــګــانه یې توی کړم
په سپین رخسار مې اوښکه بیا د زړه له درده راغله

کــریــمــه ژر بــه مــې خــنــدا بانډې را وژباړله
چــې پــه مــحــفــل کې به ژړا د زړه له درده راغله

<u>کریم سلطاني</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خپـل ځان وګوري او بيا د عشق غمونه سږي
ژونــدی وي پاتې بس د خدای(ج) په قدرتونو سږي

هرڅوک هر وخت کې بدليدلی شي احتياط په کار دی
پـــه ځــان پسې بايد چې روان نه کړي پلونه سږي

مــيـنـــه بـس دا ده مـعشوقې ته چې ګلاب ورکوي
پــه ځـمــکــه ولـګــوي دواړه ځـنــګــنــونه سږي

غـــــمـيزه دا ده درک کــوي غلطفهمي شــوې وه
خـــو نـــاســت وي بـيـا هم منتظر وي کلونه سږي

ســتـــا غزل څه دی خو يا سترګې دي يا زلفې زما
هــمــيــمـــه داسې بـايد نه وي بــې مضمونه سږي

حافظ هميم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حــق مــې اده کـــه او بـیـــا وګـډېـږه
مــچـــــه راکــه او بــیــا وګـــډېــږه
د ژونـــد تـــر ټــولو زبردسته صحنه
جــانـــان پــه خولا که او بیا وګډېږه
شپه نیمایي ده هله زړه مې تنګ شو
کـــوټـــه رڼـــا کــــه او بیا وګډېږه
ګیلاس په خــپــلو لاسو ډک که راته
ما په هوا کــــه او بیا وګـډېــــــږه
ډمې اول دې د زړه حـــال ووایـــــه
ټــــــول په ژړا کـــه او بیا وګډېږه
که ورکتی نــشــې شــرمیږې ترېنه
یــرغــل ته شـــاه که او بیا وکډېږه

یرغل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند د لالي تازه پوستڼ کړی انځور
جنګ د جـانـان ناځواب کړی مسج

ژوند د زلـمــي په خپله خوښه واده
جنګ په مـیـینه جلکۍ بنه راوستل

ژوند د لالي پـــــه غاړه لاس اچول
جنګ د جانان مړي ته سر شوکول

قدرت الله درمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژونــد شیبــــو ته په سلګو پاتې یم
ویښه په نیــمــو نیـــمو شپو پاتې یم
اوس دې په ډک محفل کې نه ستایمه
اوس له ســنـــدرو لـــه ټپـو پاتې یم
مودې شوې لرې له هــمـــزولو یمه
مودې شوې بېله له غونچو پاتې یم
لکه دېوال کې ځــړېـدلی انـځـور
دغسې چپ لــکـه تــابـلـو پاتې یم
ستا د راتلو وعدې کــاذبــې شولې
زه انـتـظـاره له کـلـــو پـاتـــې یم

ملالۍ کلیواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــاتـــه دې هـغـه کـور مبارک وي څو څو وارې
مـــاتــه مــې مـعـلومــې دي د ژوند لپاره لارې
زه درپـســـې خـپـله ځــوانـــي نــه بــربادوم
زه مخ ته دې ښه شه يارو ولــرې ښــې چــارې
زغم نه خبره وتې ياراني زړه دې راخوږين که
خيــر دی نــور ودرېـــږه د ختـو تيـږو بارې
تل خـو به دې دا ښايسته سمبال درسره نه وي
خدای(ج)به دې په مخ زخې پېدا کړي ګنهګارې
ښــه نــو چـــې د بــيا لـيدلو هيله دې هم نشته
ولـــې تـــه قــمـــره د لاســونــو ګوتې شمارې

شاهد قمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه کافره اوس غرور په خـــــپل جمال کوي
نه يې خبر راځي نه زنګ او نه مسکال کوي

لکه ګـلاب بانـدې پرېوتی شبنم دغسې دی
د هغې مخ باندې ځـوانــکې څـه کمال کوي

هم له سيالۍ پاتې هم مينـه مې له لاسه اوځي
غربت پـه موږ بـاندې کانې لکـه دجال کـوي

په تګ دې ستا ليونی شو درپسې سم ليونی
پـه نـه خبره له هر چـا سـره جنجال کوي

ولې يې بيا هم په خپل زوی زما نامه کېښوده
فطرتـه ولـې نـاروا زمـا پـه حال کـوي

ادريس فطرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــــرې پــوهــه نــــه شــم چــی ټپه که کلبمه ولیکم
خـــو یـــوه زړه تـــه ښـــه درنه شان صدمه ولیکم
په تا وېرېـږم چـې پنــځ ډزې بـه دې وخورې رانه
زه په مـنـګـې خو به دې سل ځـله نـــامــه ولیکم
سیتار به غوږ شي له مطرب به ټول راګونه هیر شي
کـــه ورتــه زه د شـنـو بـــنـګړیـو مې نغمه ولیکم
زه دې پـــه نـــوم بـــاندې یادېږم تری تم شوې چېرته
وایـــه چـــې مـبـنې تــه اوس پـیـل کــه خاتمه ولیکه
د بـلیـنـــدۍ د ژونـــد مـــلــګــریـــه انتظاره! وایه
درتـــه زه پـــای او کـــه لا نـــوره ادامـــه ولـــیـکم

بلینده بدرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لــکــه د چـا چې وي څو غبرګ سکني ورونه ولاړ
داســـې کـــتــــار راتـــه اشنا وي ســـتا یادونه ولاړ
د خورو زلــفــو دې ســـرخـــي له اننــګو اخستې
که شنو لوګو کــې دي جــانانه ســره ګـــلونــه ولاړ
په سپــیـنـــو واوره کــې داشنه نښتر ولاړ دي اوکه
که مې دی یار په غــونــډه زنـــه دي خـــالونه ولاړ
سولې! راځه نور دی لاسونه رانه تاوکــړه خیر دی
ســولـــې! راځـــه زه دې راتــلـــو ته له پرونه ولاړ
ضرور به ورسیږې خپل مــنــزل ته ځکه چې اوس
شـــاهـــده تـــاتـــه پـــه دعـــا دچـــالاســـونه ولاړ

<u>نصرت الله شاهد</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخــلــمه نامـه پــه خــولــه بیماره د وطن

پـاتې شوه ســنـــدره اوس قــراره د وطــن

تندر مو نــېــولـــــى رانـــه لـمر دی د رڼا

جهل ته مــو خلاصه کــړلــه لاره د وطــن

ګـــرځـــوم يې داغ په زړه،يادونه زورور!

څـنــګه شـــوې تالا رانـــه چـناره د وطن

بس ختمه دې په دې وي کيسه ياره د وطن

اوس نه کوي ګلونه هــغــه خاوره د وطــن

نصير اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژونـد دومـره نه شو تم چې واخلم په کې سا کېنم
لکه شـبـنـم اوبـه د ګـل پـه شان کینم

دا ستا د نه شتون ارمان هغه وخت دوه چنده شي
دوه نفري څوکۍ وي زه پـه کـې تنهـا کـېـنـم

داسې به وشي چې نظر سـتـا په دیدن موړ کړم
ته واه ممکن به وي چې ستا په څنګ کې بیا کېنم

بـیـا مـې د ورک مـنـزل پـه لوري تکل دی
که اجازه وي څـو شـېبـې به دې تـر خوا کېنم

زما یاران چـې د دنـیـا په باب غږېږي نو زه
کـریـمـه غـلـی یـو بـغـل تـه په ژړا کېنم

کریم سلطاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا شــوخـي پــه ما کې چغې وهي
وخته خاموشه هـدیـره دې کــړمــه

ژوند خو مې ټول له بدرنګیو ډک دی
نو څه که ښه ډېر ښـایــسته د کړمه

لرې په کومـــو سترګـو ګورې راته
پرون دې هـېـر شو چې خپه د کړمه

له شنو کــمــرو ســره سر وهـمـه
د عــشـق د غــره د سر ټېه د کړمه

څنګه له پـامـــه دې راوغـورځېدم
مـیـده مـیـده لـکـه شیشه د کړمه

د ښـار پــه هـر ســړي د وپېـژنــدم
د ډېـرو خــلــکـو نــنـداره دې کړمه

ملالۍ کلیواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حس کوم يې نه چې زه په د نيا شته يم
غورځولی دې له فکره که له زړه يم
نيمه خوا دې له بسته دربـــاره راغلــم
دومره صبر دې راکړی چې پرې ښه يم
زه خـو ستـــا بـه ململې سترګو باچا يم
بې تا څه مـــې دي غزلې او څه زه يم؟
يو ځل ايښی مې داستا په اوږه سر وو!
لا تــر اوســه په هـمـاغه ګوټ نشه يم
ژوند مې خوږ لکه انګور چې د ميزان دي
زه ميـــن چې په سنـــدرې په تـپـــه يم

نصير اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســـت بــه ورتــه نـــه کــوې چې ځي توره بلا پسې
نه ارزي چې پاڼــې پـــاڼـــې ولوبــړي له چـا پسې
پـام يـــې پـــه سـنـدرو باندې هم نه ځي په بله خوا
زړه مې نن خپه دی ســـتـــا د شـوندو په خندا پسې
تــبـرې بـــه شـــي دغـــه زهر زهر د بيلتون ورځې
تورې شپې که هر څومره اوږدې شي وي رڼا پسې
رســـم بـــه ضـــرور تـــر خـــپـل مـــنـزل باوري يم
مورې چې داستا سپېڅلې لپې وي پـــه مـــا پـــسې
ولـــې دې د ژونـــد پـــه نـــيـمايي لار تنها پرېښودم
شه مې د دې مات زړګي ازار کـــريمـــه تـــا پـــسې

کريم سلطاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کامل مې دا چې رنګ په خپل جمال مې کړ غزل
پښتون مې کړ په خوی لکه خوشال مې کړ غزل
په شر نګ مې بې راویښې کړ کابل کې دورخانۍ
رښتیا ستا مخور سره چې سیال مې کړ غزل
څه یاد به نو ساتي د تورو غرونو شین خالۍ
سوچه چې پر حیا نو مالا مال مې کړ غزل
ټپې د ملالۍ مې پکې نقش په زرین خیال کړې
(ایوب)مې کړ غزل اوهم (ابدال)مې کړ غزل
چې رنګ مې د بدرۍ ورکړ په تاو د بلینډې
ایله بس په خپل خوی او په خپل خیال مې کړغزل

بلینډه بدرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما يې خرپ د خولې خوښېږي په خرپا دې ښکل کړي
مــا ښـکلـوي کـنـه مـاشوم دې واخلي دا دې ښکل کړي
بيــا دې پــه ټـول عـمـر پــه چاى کې چينى نه اچــوي
خو داسې چل دې يوه ورځ وکوي چې تا دې ښکل کړي
بيا يې هــم خــاپ د خــولـې وي پاتې ستا په سره اننګي
چې تــا پرې هر څو تاکيد وکړې په حيا دې ښکل کړي
تــنــده ددې ســـړي ده هــيـــڅ نـــه مــاتيدونکې تنده
پنځوس مـچـکې يې اخيستي وي او بيا دې ښــکـل کړي
ســتـــا د راوړلــو لـــه خـــوښـــۍ نــه پــه مننې بختيار
د مور لاسونه خو دې ښکل کـړي د نيا دې ښـکـل کړي

<u>بختيار نيازی</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شــومــه پـه دواړو سترګو وړوندهغې جينۍ پسې
شـــګـــې خـــو خـــامـخـــا بـــادېړي په سيلۍ پسې
د پارک په منځ کې يې ماشــوم لاس نه نيولی وي
سوړ اســـويلی وکـــړي له ډېـــرې مايوسۍ پسې
زه اوس اکـــثــــره تــنهايي کې د خدای(ج)ذکر کوم
اوس خـــپـــه نــــه يــمــــه پـــه تـبـــرې زنـــدګۍ پسې
سترګې مې هغه سې په خپل پرهر کې ښـخـې دي
لاس مې همغه ســــې پولـــــۍ پــــولۍ پسې
چې ښه خبـــر يـــې داده ژوند د مرګ بل نوم دی
بيـــا ولـــې پــړمخـــې نــسکـــور يـــې شبوګۍ پسې

هدايت الرحمن داد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پــســې مــه ګرځــه چــې بيا يې څه رقم راوستې
اوګــوره څنــګــه يــې د مــيـنــې په موسم راوستې

د يــار مــاشــومــې مــيـنـــې څه په ناز مې وپاللې
پــه پــالــې پالــي او جار جار مې په قدم راوستې

رواجــه ومــې ببنـه بـيا يـار تــه ورغاړې وتم
غروره ومې بـبنــه تــه مــې ورتـه کم راوستې

پــه مــا کــه هــره نخــره وشــوه په تا هم وشوله
زه که په هر عذاب کې ګير شوم ته مې هم راوستې

نــن مــيــکــده کــې ســاقــي ووېــل ابهامه ياره
ګوره اخېر هم د چــا ياد او د چــا غــم راوستې

وصي ابهام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه بـیـللـو ګـنـاه چــا کــړې ده مــا کړې ده
زړه ســـره دا نـــارواچـــا کـــړې ده مــا کړې ده
زه د دې دور له سـیـتمه تـنـــګ راغـلـــــی یمه
ګنې خپل ځان ته بڼـړا چـــا کــــړې ده ما کړې ده
راته یې وخندلې زړه مـــــې ورســـره کـــړو لاړه
داســـې کـمـعـقله سـودا چـــا کــړې ده ما کړې ده
اوس یې په سپینو مړوندونو باندې خوب څوک کوي
او پــســـې شپــه ورځ ژړا چـــا کړې ده ما کړې ده
د انقلاب په سختو شپــو کـــې هـــم د زړه له زوره
ارمانه کړس کړس خــنــدا چـــا کړې ده ما کړې ده

خالد ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان ډاربېږي هم او پټه له بارانه شي
راته راوګوري په یو دوه کې حیرانه شي

پښتو دې سر وخوري پښتو باندې دې خاورې واوړي
مینه د تا وي او د بل چا کور ودانه شي

که په هغې کیږي او هغې باندې غم راځي
په ما دې راشي او په ما باندې دې ورانه شي

ولې یې نه سړي ته خپله پښو ته وغورځوو
ښکلو ته ولې سلامت زړونه ارزانه شي

فطرته تم شمه که ګوندې راته غبر وکوي
خو دا خپل زوی له لاسه ونیسي روانه شي

ادریس فطرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خـــیـــال کـــې مې تل اوسي او زړه ته مې هم لار کوي
دا ځـیـنـې خــلـک په مـا ځومره سـخت ګــوزار کوي
د خــپل وجود د هــرې هیــلــې په مـــرۍ غلې شي
مــجـبـور پـیـغـلـه چې د خـان په کـور کې کار کوي
هــغــه دې خـــپل نازونه وشمیري هومدومره به وي
ځــوک چې زمـــا په زړه داغــونه ګورۍ شمار کوي
خدای (ج) خبرکوم دردیې مجبوره کړ په دې چې هغه
پــه ســیــنـه لاس کیږدي پــه مــا چــی کلـه وار کوي
هــســې نه بل یې درنه خپل نه کړي بې لوظه به شي
شـــاهــد لـــه ځـــومـــره جـانه تـاته انتـــظار کوي

نصرت الله شاهد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوکه بازي د دروغجن عشق د کیسې نه پس
هیلې مې مړې کړې له دې لوې ډرامې نه پس

درپسې ویلې شوم څـلـورو خواو ته ولوېدلمه
شمعه خو حتماً ویلې کـېـږي له لمبې نه پس

هر انسان وي تر خپل مطلـــبه درنه بېرته ځي
زما قسم دی نور زړه نه تـــړم له دې نه پس

اوس هم همغه سې جنت په خـــوب کې وینمه
یمه همغه ســې ویـــده ستـــا د اوړې نه پس

چې شبوګۍ نـــاروغه شوې ده زه هم بنه نه یم
زړه مې مات شوی دی ډاډیـــه له هغې نه پس

هدایت الرحمن ډاډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تانه وروسته مې که ورځ ده او که شپه ده والله
یــوه بــې ســـوره تنــهایي په کې خوره ده والله

یاران مې وپـښتي چـــې اوس د زندګي څنګه ده
زه هم په مات زړه ورته ووایمه چې ښه ده والله

زما د زړه د مــاتــولــــو اداء هــــر څوک کوي
خو ته دا ومنه چـې ســتــا په شانـــي نه د والله

له حده واوښتــــو د ژونـــد او روایــاتـــو جـبر
ملــګــریه نـــوره مــې تمـــامه حوصله ده والله

تا په کتاب کې راته ایښي ګــل ته اوس هم ژاړم
او راته یـــاده ده ستا یـــوه وعـــده ده والله

وصی ابهام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چرته لاړ شـمـه پــه یو دوه کې حیران وم
پــردی ښـــار وه پکې څکه سرګردان وم
یــو ډبــره بــه وم ایـســته به پــرته وم
ښـــه بـیـغـمـه به له هیلو له خپګان وم
دجــانــان غـمــه تــا ولـــــې ووژلـم
دجــانــان غـمـــه کــافـــر نه مسلمان وم
خـلــک یـارپـسې نشه کړي خودکوشي کړي
زه پـــه خـپـلــو انــدامـونـو مـهـربان وم
داسې ړنګ نه ومه څنګه چې مړ ومه ګوهره
او پــه خـپـلـې جـنــازې پـســې روان وم

ممتاز ګوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د فلــــم ادا کــار څومره د ښــې وکــړې
څه په هنر او چل دې څه رقــم دوکـــې وکړې

هلته واده دی دلته زه له ډېره درده مـرمـــه
څه نارواوې اوف د فـلــم دې صحـنې وکړې

مــا لـــه اولـــه هيڅ د بل مخ ته هم ونه کتل
تا لکه ډمې بې حـســابــه يـــارانـــې وکــړې

هـغـه يـــو زه وم چې په تاپسې مې ساه وتله
تا په بې غمه زړه د بل غېږه کې شپې وکړې

فـطـرتــه مـــا د خپل جسد جنازه خپله يوړه
ما يې واده کــې ښــه ګــډا وکــړه ټپې وکړې

ادريس فطرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عقل سود په سود سودا ده خو د زړه کيسه جدا ده
که روا که ناروا ده خو د زړه کيسه جدا ده

هغه ژاولې په کرس ژوي زه کرل ريبل کوومه
کور ودانه د بل چا ده خو د زړه کيسه جدا ده

ته خبر په بې خبريو څوک به څومره ګنهګار وي
خدايه ږيره خو زما ده خو د زړه کيسه جدا ده

د حيا په زنځيرو مې خپل زلمي هوس تړلي
بنه پوهېږم چې ريا ده خو د زړه کيسه جدا ده

پله هر څومره که تېز شي تر قمره نه رسيږي
تا سره د قام سودا ده خو د زړه کيسه جدا ده

<u>عبدالمجيد پل</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاسونه د غربت يې تر ګريوان راغلي دي
بازار ته يوسف مخې څه ارزان راغلي دي

په زخم مې چړې وهي او مالګې دوړوي
خبر شومه هغې ته ريباران راغلي دي

په ژوند کې مې د داد او د پوښتنې هيڅوک نه وه
اوس مړي ته مې دوه زره ياران راغلي دي

ته صبر چې لېږ مينه د هغې کړمه پرې ماته
ته صبر زموږ کور ته يې بچيان راغلي دي

له شونډو نه يې غاښو کې پترکي بيلومه
خواره واره يې ما باندې زلفان راغلي دي

فطرته زړونه هر چا د ښايسته و ښار ته يوړل
سره له خپلو زړونو په تاوان راغلي دي

<u>ادريس فطرت</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټول وجود مـــــې داسې زیېړ لکه د مړه شو
د نـــــاکام محبت یـــاد مـــــې را په زړه شو

نـــاګـــهـــانه مـــې نـــــن درد په زړګي راغی
نـــاګـهـانـه مې نــن پـام ستاســـو په ور شو

خو ویــل به دې چې خدای(ج)دې لیونی کړه
لیونی شــوم زړه دې یخ شو زړه دې ښه شو

هـــــره هـیــله دې نــصـیـب درته زندۍ کړه
یو ارمان دې هم زړګـیـه پــوره نـــه شــــــو

بـــیـــا لــــــه مــــا خــخه چــــا دا پوښتنه وکړه
پل خو اوس اوس تاسره وو چې اوس څه شو

<u>عبدالمجید پل</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژه ته مه نـیـســه فـرض نــده په وږو باندې

ملا به دې ماتــه شــي غـر مـه اخله اوږو باندې

دبرات شــپه سپینه سپوږمۍ زمونږه دواړودیدن

پــنــځــلــســمـــه راخــتلــې پــه کــورو بـــانــدې

په نوي کال کې دسخي صاحب زیارت ته که تلې

څـــو نـظـرمـــات خالــونه ګـده پــه اننګو باندې

ممتاز ګوهر وۍ زه بــغیـر له تا ژونـد نشم کوی

درته قسم خورمـــه پــه ټـولـو سپـارو بـانــدې

ممتاز ګوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـــــه دې دومـــره ډېـــرو خلکو کې بې یاره
زما حق دی چــې لـــه ژونـــده شـــم بې زاره

وخـــت پـــه داســـې ځلـــور لارې ودرولـــی
د منزل پـــه لـــوري نـــشـــتـــه یـــوه لاره

چــې د جـــونـــو د تـــعـلیـــم په قدر پوه شي
خدای(ج)دې ستا مېرمن ناروغه کړي سرکاره

مـــخ دې ونـــیـســـه پـــه لـپـــه کـــې وګوره
هـــســې خـــوشــې دې بـــدنـــامه کړه هنداره

لکه تـــــه وطـنه زه داســـې ګـــړنګ کې
هیڅ څوک لاس نه راکوي د خدای(ج) لپاره

د یار فـــکـــر ســـړی ســمې خوا ته یوسي
د ژوند فکر سړی وباســـي لـــه کـــــاره

ســتـــا پـــه لـتـــه کـــې د کـلي نه تر ښاره
راغلم چـــېـــرتـــــه يې زما د مـــیـنـــې یـــاره

<u>عبدالمجید پل</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څـــومــره ګــمــنــامې او بدنامې مې نغمې پــاتې شوي

د ژونـــد پــر مــخ مې خود بي زوقه افسانې پاتې شوې

لــه نـــزاکــت يــي د نــمجــنو ســتــرګــو چوپه شومه

ورتـــه پـــه زړه کـــې مــــې بلها بلها قيصې پــاتې شوې

اوس هـــاغـــه نـــه يـــم د دوران مې هسې پاتې داستان

په مــثـــالو کـــې يـــې يــواځـــې نـــښــانې پاتې شوې

اوس په چـيـنـه کې څوک مسکۍ او څوک ژړغونې وايي

بــــدرۍ واده تـه دې د ګـوتو په شمار شپې پـاتې شوې

بلينده بدرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه مې پرې خوشحاله کړ خپل زړه باران ته ایښی وو
څـاڅـکـي مـې دې تېر یو بارانه باران ته ایښی وو
ساه مې یې زړګی مې یې ځیګر مې یې او تن مې یې
دا لـفـظـونـه چـا پـــه کـاغذه بـاران تـــه ایښي وو
ولـــــې دې لــــرلـــه د هــغـې نــه د اظهار تمه
ولې کـانې تـا د پـورې غـره بـاران ته ایـښــي وو
پــوه شـــوه اخــر د خـپـــل نــاکـام میین په قدر یې
نن یــې تـصـویـرونه د واده بـــاران ته ایـښـــي وو
ټوله شـپـــه مې خوب بختیاره سترګو نه په تیښته و
شـوخ یـار لګنونه د کـاله بـــاران تـه ایـښـي وو

بختیار نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــټ مـيـيـن شــوی يم ژړا کې مې مری بنده شي
لکه يتيم غـــوندې مې ستوني کې سلګۍ بنده شي

چــې مـخــامخ شم ورته يو دم داسې چوپ پاتې شم
لکه د ښکار په وخت ټوپک کې چې ګولۍ بنده شي

زړه مــې ســيـنــه کـــې ورپسې داسې ټوپونه وهي
لکه د دواړو پښو نـــه دام کـــې چې مـرغۍ بنده شي

چې يار را ياد شي باور وکړئ ساه ايسـتـلـــی نشم
لکه له چا د حلق په منځ کې چې مړۍ بــنـــده شــي

بيګاه مې خوب وليد په مينه کې په دار زوړند شم
لکه صـــدام پـــه شـــان مې غاړه کې رسۍ بنده شي

ما شګيوال پرهېز اخر مـــيـنـــه کې داسې ګير کـړه
لکه په جال او يا په دام کې چې هـــوسۍ بنده شي

<u>پرهېز شګيوال</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انــتــظــار بــه دې تر کومې پورې وه کړو

د راتــلــو پـه تـمـه تـمـه دې اوبــه کـړو

کـتــه مــتــه د حــمــزه بابا غــزل يې

ته لا ځــوانه يې او مونږه دې زاړه کړو

د لالـــي پـــه بـــې نـــنـــګۍ خبـرې کيږي

(موږ به غلي شو غوږونه به کـانه کړو)

ټيــټې ستــرګــې خــپلو هــيلو ته ولاړ يو

که جنت ته هم ځو بيا به مــيـنـــه نه کړو

ريحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خــوښ مــې ده پــه ټوله پښتونخوا کې یو نفر
غـــــواړمــــه یــې هـــره شپه دوعا کې یونفر
سم شوم دجنت له مـیــوه جـاتــو بــرخـمـن
کــلـــــه چــې مــې ولـیــده خـنــدا کې یو نفر
مـــال او دولـــت نـغـــواړمـــه ټول ترې صدقه
راکـــه پـــه څـلــور کـنـجـنه دونیا کې یو نفر
هـیخ نــه وه د دغــه کــاغذي ګلاب خـوشبو
اســې مــې ســاتــه د زړه کـلا کــې یــو نفر
خدای(ج) شاهد ده نه مې وي ګوهره د شپې خوب
کـومــه ورځ چــې ووینـــم ژړا کــې یــو نفر

ممتاز ګوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــا پــــه نــــوم يــې مړه کړه خو په لاره ګډېده
ای دلــتــه يـــو جينـــۍ وه چـــې تر داره ګډېده
راوبه لــوبــده مـــاتـــه بــه شوه نه پوهېږم ولې
چې ستا مخ بــه يــې وليده هــنــداره ګــډېــده
د ورور واده يـــې هـــســـې بـهـــانه وه د ګډېدلو
هـــغــه کـــه ګــډېــده د چـــا لـــپـــاره ګــډېــده
بيګاه مې ســتـا له شونډو سره لاړې کړلې تېرې
نـــشــه مــــې پــه وجـــود کې تـــر سهاره ګډېده
د دې ډمـــې په سترګو کې څه ډېرې فلسفې وې
دا ډمــه بـــه ضـــرور د چـــا لـــپـــاره ګــډېــده
ريحانه سره غرمه د سرک غاړه وه او زه ووم
خـــولــه مــــې د تــنـــدي له انــتــظــاره ګډېده

<u>ريحان</u>

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اګـــاهـــــي مــــې د يــو چـا پسـې کـــوله
ژوند که چـيغـــه وای، مـا تــا پـــسـې کــوله
چې موږ نه وای، څه ارزان بــه وای د ښکلي
قـــران کـــه تـکــی چـا حـــيـا پسې کوله
چـــې دعـــا يـــې سـلامـــت سر و، ساتلـی
نـــن هـغـــې نـجـلـــۍ ښـيــرا پــسـې کوله
لکه زه داسې برباد مه شـه څــوک دومـــره
ځـــان مـــې پـــرېـښـودم، ما ژړا پسې کوله
اوس مې دومره له زړه لــېـرې غــورځـولی
چـې چـــا يـــاد کـــړ، مـــا بــلا پسې کوله

نصير اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بې نـامـې شـوم د غـرور له بامه پرېوتمه
دنیا به څه کـړم چې سـتـا له پامه پـرېـوتـمـه

مینې پــه غبرګو وړوند کړم بیا یې تنها پرېیښودم
تـه خـو لاس راکـنـه د یــار الــزامـه پـرېـوتمه

ته خبر هم نه شوې خو زه وم چـې فـنا شوم کـنـه
زه که یو څو ځاځکي ستا د زړه لــه جامه پرېوتمه

نور به مـې تـاب د زنــدګۍ د چــارو نه درلوده
په بـسـتـره کــې بــه لــه تـور مـاښـامه پرېوتمه

له حده زه د ژونــد له جـبـره سـتړی شــوی یمه
ښــه شــوه چـې سـتـا غیږې ته ښه ارامه پرېوتمه

وصي ابهام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه ځــان ته ګوري نه بیا غږ د بل سړي اوري
انسان چــــې مات شي بیا غمجنه موسیقي اوري
عـشـق زهـرجنه ډوډۍ ما تر ستوني تېره کړله
زه چا درک کړی یمه څوک زما زګېروي اوري
بلکل مېین دی خــو پــه مینه کې مات شوی دی
که څوک جکجیت کمار ســانو هـر ماښام اوري
محفل ته راغله چې زما نوبت د شـعـر راغـلـو
ویــل یــې څــوک د لـیـونیانو شاعري اورې
کــه شــبـو نـشـته خـــو دا ومـنــه ډاډیه یاره
چې د زړګي څــړیــکـې دې ښې سمې سیې اوري

هدایت الرحمن ډاډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــوږ تـــــمـــــه څـــه وي څــه راسره وشــي
ارمــانونه مــو زمــوږ مـــخـــې تـــه مــړه شـــي

ژونـــد د فــلــم وروســتــۍ شــیـبـې تــه ورتـــه
هلــک مــړ شـــي جـلــۍ بــل چــاتـــه واده شي

دا یـــو زوی یـــې ســـخـــت هغې ته ورته شوی
زړه تې جوخت کړمه که ګوندې زړه مې بنه شي

خـیـر پـــه مـــا بـــانـــدې دې ګرده نړۍ واوړي
خـو پــــه هــغـې د ان ګــرم بـــاد رانـــه شـــي

ځـــې یـــو ســـوال مـهـربـانــۍ لـه مخې وکړۍ
چې فـطـرت ابـــدي خـــوب بـــاندې ویــده شـي

ادریس فطرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولــــې سـولـوې نــو تـه اورونو باندې ګوتې
مــه کـــاږه د زلـفـو په سـرونو باندې ګوتې

ستا یوه همـــنـــامــه بـــرنـــامــه کې غـږوم
اوف لکه وهـي چې مې زخمونو باندې ګوتې

زه او تـــه بــه نــه یــو ځـــای کېدو ګنې ولا
کش مـــې کړلې ډېرو زیارتـونـو باندې ګوتې

شاهد قمر

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library